

[Hanne Reintoff.]

buddene, men man bøjer sig igen for erhvervslivets krav, man bøjer sig igen for at administrere kapitalismen.

Der er også andre helt nye punkter i vores sociale system, som bistandsloven simpelt hen har glemt eller ikke vil behandle. Pensionsreformkommissionen beskæftiger sig meget med disse mennesker, der er nødt til at gå på nedsat arbejdstid, fordi de har knoklet sig ned på arbejdsmarkedet. Jeg har været til møde med en række af vores ledende socialinspektører, og de må alle erkende, at syersken, der må gå ned til 4-6 timers arbejde, ikke kan få suppleret sin løn, hun kan ikke få forbigående hjælp, hun kan ikke få varig hjælp. Kort og godt, bistandsloven åbner ikke mulighed for at afhjælpe et af vores allermost påtrængende problemer.

Vi slynger jo om os med slagord; „lovens ånd“, hvor meget har jeg ikke hørt om den. Jeg ved af mange års erfaring, at folk får præcis det, der er hjemmel til i loven, ånden er altid væk, når folk skal have udmålt den økonomiske hjælp. Vi snakker om nærdemokrati. Hvad betyder det for den sociale klient? Det betyder vilkårlig behandling fra kommune til kommune. Vi snakker om at bevare det hidtidige levestandard, det lyder så flot. Hvad betyder det? Det betyder at komme på folkepensionens grundbeløb i udregning af daglige fornødheder og på kommunernes nåde ved udmåling af de faste udgifter. Og så snakker vi om den behovsbestemte hjælp, der bare er det gamle skønsprincip, og det er jo en fuldstændig uhistorisk betragtning at sige, at skønsprincippet har vi bare altid haft. Nej, tilbage i vores forsørgshistorie startede vi med et skønsprincip, og arbejderbevægelsen kæmpede sig skridt for skridt ud af det. Hele den socialpolitiske udvikling fra fattigkommissionen i 1869 og frem til 1933 var en kamp for at komme ud af dette uværdige system, og så har man ikke bestilt andet i de sidste år end at påføre os det igen, igennem arbejderbevægelsens repræsentanter i ministerstolene. Det er en helt urigtig vurdering bare at sige det på den måde.

Og hvis man vil spørge, hvorfor folk ikke har tillid til socialforvaltningerne, så kan man nu ikke sådan tage et folks tradition og erfaring fra det. Man har flere hundrede års

erfaring for dårlig behandling dér. Følger man historien fra grundlovens tilblivelse, vil man se, at op til 1933 kæmpede de progressive partier med socialdemokratiet i spidsen for at få centralstyring på kommunernes socialpolitik. Det lykkedes i 1933. Hvordan har man genvundet tilliden til, at kommunerne nu pludselig kan? Ser vi f. eks. på udbetaling af de skønsmæssige ydelser, har vi jo statistik for, at de altid udbetaler mindst muligt.

Havde dette så været fulgt op af et effektivt og absolut habilt ankesystem, kunne det være gået. Habiliteten i amtsankenævnene er meget diskutabel, det sidste skin af demokrati er røget ud af dem, når folk ikke må møde selv. Socialministeren kender også brevene fra fru Jensen på 3. sal, der ikke kan forstå, at hun får 621 kr.; hun ved også, at hun ikke har en chance, og at det bliver på forvaltningens præmisser, sagen bliver afgjort. Man behøver heller ikke at være så forfærdelig bekymret for det med forsørgerne, for Vejle amts ankenævn har ganske klart desavoueret socialministeren her i de forløbne måneder og påstået, at der var forsørgerpligt. Men synes den radikale ordfører, at vi skal pålægge papirløse mennesker noget, lad os så starte med de velbjærgede, lad dem skabe præcedens for, hvordan samlevende mennesker skal have det juridisk og økonomisk, så kan de socialt svage følge bagefter; de behøver ikke at danne fortrop her, det er der nok andre der har bedre kræfter til.

Vores ankestyrelse fungerer jo ikke, jeg har snart set så mange mennesker blive kværnet ned. Man bliver kværnet ned, når man hver morgen i 2½ år skal ned at se, om garantien for eksistensen ligger i postkassen, og den aldrig er der. Tonen over for klientellet er sådan, at man godt kan tillade sig at kalde den hoven, når man ringer derind. Sagsopgørelserne er overfladiske, jeg har haft lejlighed til at se nogle af dem. Ventetiden ødelægger mennesker, og den ødelægger ankens idé. Jeg kan ikke forstå, at dette folketing ikke vil være med til at pålægge regeringen, at folk skal have svar i en social klagesag, inden der er gået måneder og år. Det må dog høre til den mindste anstændighed, at de svageste i vores samfund kan få behandlet deres klager. Man har, som socialreformen bliver gennemført i dag, større